

САБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

жовтень 2009 №20 (167)

СВЯЩЕНСТВО В ЖИТТІ СВ. ІОАНА ЗОЛОТОУСТОГО ДО 1600-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ СМЕРТІ

«Діялог» був написаний в 408 р. від Р.Х. другим і сподвижником Іоана Золотоустого, єпископом Паладієм Еленопольським, в Сієні, куди його було заслано як прихильника опального святителя. Написаний незабаром після смерті святого, а безпосереднім приводом став наклепницький памфлет Феоділа Олександрійського.

Доля улюбленого пастиря і вчителя спонукає єпископа Паладія звернутися до осмислення сучасного йому церковного життя. Він не тільки захищає світле ім'я Іоана Золотоустого від обмови, але прагне дати пояснення того, як могло статися, що такий великий праведник виявився жертвою недостойних людей, та ще й при цьому християн і священників.

Постать св. Іоана Золотоустого, його святе життя і, за земними мірками, трагічна доля висвітлили всю суперечливість Константинівської епохи в історії Церкви, коли християнство стало державною релігією. З одного боку, були припинені гоніння, і сам імператор скликає Вселенський собор для вирішення церковних проблем. Але, з другого боку, в церковному житті відбулися зміни, негативний вплив яких не міг не позначитися на поведінці християн. На Церкву впливали два чинники: зовнішній і внутрішній. Іззовні діяли слабо християнізовані державні інституції, які часом нав'язували своє бачення і вирішення проблем, що виникали в церковному житті. Внутрішнім чинником було масове навернення язичників у християнство. «У Церкві з'явився небувалий раніше тип християн індивідуальних, поверхових і навіть лицемірних. Під оболонкою такого християнства язичництво продовжувало жити у всьому, що стосувалося моралі».

Процес падіння моралі в церковному середовищі торкнувся і священства. «У наш час, — писав блж. Августин, — немає нічого легшого, приємнішого і бажанішого за єпископство, священства або дияконство, якщо ці посади виконувати легко-важно, прагнучи тільки догоджати іншим. Але в такому разі перед Богом немає нічого більш жалюгідного, печального і гідного осудження». Проникнення до складу кліру осіб недостойних було спричинене як збільшенням кількості кафедр, що обумовило збільшення числа єпископів, так і привілейованим станови-

щем в суспільстві, яке надавав єпископський сан: звільнення від муніципальних повинностей, можливість розпоряджатися багатством, яке мав у своєму розпорядженні дієцез. Такі обставини зумовили і новий стиль життя єпископату — прагнення впливати на народ через пишність зовнішніх форм: розкіш, велич і красу церковних будівель, пишноту культу.

Паладій протиставляє цим новим віянням епохи зовсім інший ідеал — смирення, скромності, любові і самозречення, що його уособлював Іоан Золотоустий.

Тема священства хвилювала і самого св. Іоана Золотоустого. Свої думки із цього приводу він відобразив у знаменитому слові «Про священство». Священникові довірена, наголошується в цьому творі, турбота не тільки про особисте спасіння, але і про спасіння народу Божого, тому він несе особливу відповідальність. Священик повинен бути вільний від нестриманости почуттів, від марнославства. і головне — від прагнення через отримання благодаті священства досягти першости і влади.

Паладій, усвідомлюючи, що само говорить про священство як уділ вибраних. Зокрема, про існування трьох видів дарів Божих: загальних, ділимих і особистих. Загальні дари — це ті, які доступні і потрібні кожній людині: Святе Письмо, сонце, місяць, повітря, зірки.. Ділимі дари — це природні ресурси: метали, деревина, все «те, що дає середовище». Особисті ж дари подаються Богом лише тим, хто їх гідний. До них Паладій відносить священство. Серед старозавітних осіб він вказує, з одного боку, на Аарона, боготранність якого було засвідчена, а з іншого — на Дафана і Авірона, які незаслужено вважали себе достойними священства, за що Бог і покарав їх. Серед новозавітних згадає, з одного боку, апостолів, вибраних і поставлених на служіння Самим Христом, а з іншого — Симона волхва, що захотів дар, даний апостолам за їх віру і чистоту життя, отримати за гроші.

Паладій показує, що св. Іоан Золотоустий мав саме дар священничого служіння. Будучи покликаним Богом до пастирського служіння, він однак не відразу знайшов у собі сили для здійснення свого покликання. Повною мірою пастирський

дар св. Іоана Золотоустого розкрився під час його єпископського служіння в Константинополі, коли він, потрапивши з провінційної Антіохії в столицю, зіткнувся з недостойною поведінкою частини кліру: неоправданими витратами на утримання єпископа, відсутністю істинно церковного життя серед пастви.

Паладій зазначає, що св. Іоан Золотоустий не тільки не брав участі в багатих трапезах і не влаштував їх сам, але взагалі не користувався для себе нічим з церковних засобів... ні до чого не торкаючись із того, що належить Церкві, отримувач їжу на один день, постійно уникаючи такої турботи, і говорять, що здавалось він був збентежений, приймаючи тілесну їжу».

Бажаючи єпископства, за Паладієм, повинні бути подібні на св. Іоана Золотоустого, «ревнуючи про шлях мучеництва за істину». Згідно з Євангелією — мучеництво є нормою християнського життя. «Хто не бере хреста свого і не слідує за Мною, той не достойний Мене» (Мт. 10:38). Ці слова стали поступово забуватися після припинення гонінь на Церкву. Св. Іоану Золотоустому і тим, хто постраждав разом з ним, Паладій протиставляє тих, хто забув про християнський подвиг і Хрест «Єпископи нашого часу, — пише він, — єпископи лише на вигляд, глиняний рід, устремилися до багатства, посад і почесностей».

«Значення святителя в історії, — писав І. Попов, — полягає в тому, що він присвятив всі свої сили і помисли релігійно-моральному оновленню суспільства. Він був совістю світу, в якому жив і творив. Золотоустий кидає виклик тим силам суспільства і тій частині єпископату, яка не бажала йти хресним шляхом євангельських заповідей. Сили ж ці, у відповідь на його виклик, вдалися до обмови і переслідування».

Св. Іоан Золотоустий розділяє всі речі на благі, злі і байдужі. Благі речі — це чесноти, злі — пороки, а байдужі - все решта. Серед речей, які Золотоустий називає байдужими, існують такі, що примушують людей страждати. Але вони не є істинною причиною страждань. «Одне тільки є істинне горе, — писав св. Іоан із заслання, — це гріх; а все інше: вигнання, позбавлення майна, ув'язнення,

(Закінчення на стор. 8)

Новини Української Греко-Католицької Церкви

Відбулися перші Католицькі суспільні дні Європи

11 жовтня завершилися перші Католицькі суспільні дні Європи, які проходили у Гданську, Польща. Зустріч тривала 4 дні, на закінчення якої учасники з понад 30 європейських держав опрацювали спільне послання та зачитали його у символічному місці: біля пам'ятника Трьох Хрестів, присвяченого загиблим за свободу суднобудівникам.

У посланні зокрема наголошується: «Живемо у суспільстві, яке значно розвинуло свідомість прав особистості, інколи в настільки глибокий спосіб, що обмежує нашу відповідальність лише за самого себе. Ми хочемо підкреслити, що солідарність є обов'язком кожного з нас і що вона становить умову запобігання безпеліційного використання цих прав».

Учасники конференції визначили три площини, у яких, на їхню думку, повинна реалізовуватися ідея солідарності. Перша з них, названа «солідарністю поколінь» та виявляється у дбайливому ставленні до сім'ї та довкілля. При цій нагоді згадано також обов'язок підготовки спільної європейської імміграційної політики, яка повинна визнавати людську гідність кожного іммігранта».

В свою чергу у рамках «солідарності в Європі» послання закликає розвивати економіку, яка «служить кожному» та у рамках солідарності Європи з рештою світу – підтримує найбідніші країни (особливо африканського континенту). Є також заклик «розвивати практику чесної торгівлі та «пропагувати мир і справедливість, збудовану на пошані людської гідності, прав людини, а особливо релігійної свободи».

Гданська конференція була першою зустріччю з циклу Католицьких суспільних днів Європи. Наступні зустрічі відбуватимуться в різних державах Європи.

З благословення Блаженнішого Любомира у Суспільних днях Європи брала участь делегація УГКЦ, до складу якої увійшли д-р Ігор Шабан, голова Комісії УГКЦ для сприяння єдності між християнами, п. Василь Косів, заступник Міського голови м. Львова з питань гуманітарної політики, та п. Анна Окіс, співробітниця Комісії УГКЦ «Справедливість і мир».

Завершилась всенародна проща українців до св. Софії у Римі

11 жовтня офіційно завершилась триденна Всенародна проща українців до Собору Святої Софії у Римі. З цієї нагоди

відбулась святкова Літургія на якій зібралось найбільше число прочан. Переважна більшість були з Риму та інших міст Італії. З нагоди урочистого завершення прощі ієрархи Української Греко-Католицької Церкви вітали Апостольського нунція в Україні Архиепископа Івана Юрковича, який зачитав привітання від Державного Секретаря Ватикану Кардинала Тарчізіо Бертоне.

Третій день всенародного паломництва до Собору св. Софії став кульмінаційним, оскільки на ньому було відзначено найбільше число прочан. Варто виділити такий факт, що поряд з українцями, які проживають в Італії, прощу відвідали українці й з інших країн Європи та Америки.

Під час Літургії владика Гліб (Лончина) наголосив на важливості відношення людини до Бога. «Часто ми звертаємось до Бога у найбільших потребах, натомість варто бути з ним кожного дня», - наголосив владика. Цього дня Літургія була особливою, бо рівно сорок років тому храм святої Софії урочисто було посвячено і внесено Святішим Отцем Павлом VI мощі святого Папи Римського Климента.

Як зазначив владика Гліб, свята Софія у Римі є наочним прикладом єдності нашої Церкви з наслідниками святого апостола Петра. «З початків Володимирського хрещення на Русі, наша земля підтримувала контакти з Римом на різних рівнях», - підкреслив владика.

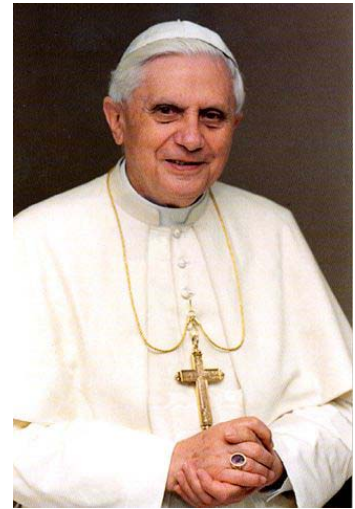
Урочистості на святій Софії завершилися концертом духовної пісні у виконанні хору Тернопільської семінарії.

В середу 14 жовтня на празник Святої Покрови, 500 прочан матимуть урочисту аудієнцію з Папою Римським Венедиктом XVI.

В дні 9-11 жовтня цього року відбулась Всенародна проща українців до собору Святої Софії в Римі на відзначення сорокаліття посвячення собору, 25-тої річниці смерті його будівничого Блаженнішого Патріярха Йосифа, 65-тої річниці смерті його видатного попередника Слуги Божого Митрополита Ан дрея Шептицького та 50-ліття посвячення приміщень малої семінарії, яку Апостольська столиця збудувала для українців, і з якої вийшло понад п'ятсот випускників, а між ними майже сто священників, що разом стали духовними і громадськими проповідниками українських поселень в Західній Європі. Сьогодні там навчаються численні студенти з України.

www.ugcc.org.ua

Екологічне відеопослання папи Бенедикта XVI до ООН

Уряди держав мають мужньо захищати дорогоцінний дар Створіння! З таким закликом папа Бенедикт XVI звернувся у спеціальному відеопосланні до учасників саміту ООН в Нью-Йорку з питань кліматичних змін.

Святіший отець наголосив на необхідності надання «міжнародною спільнотою та окремими урядами правильних дороговказів своїм громадянам для дієвого запобігання виснаження довкілля».

«Земля є дорогоцінним даром Творця, який при проектуванні гармонії її екологічних систем дав нам принципи, яких маємо дотримуватись як вірні управителі Божого створіння». Папа звернув також увагу учасників екологічного саміту ООН на свою останню енцикліку **Caritas in veritate**, в якій підкреслена «необхідність оновленої солідарності» (49), що має носити комплексний характер: від міжособового виміру і аж до відповідальності за прийдешні покоління та природне довкілля. Рівночасно понтифік підкреслив, що «Охорона довкілля, ресурсів і клімату зобов'язує всіх відповідальних за долю міжнародного співтовариства діяти спільно, згідно законодавства і в душі солідарності, насамперед, з найвразливішими регіонами Землі» (50).

Бенедикт XVI висловив переконання, що завдяки об'єднаними зусиллям стане можливим цілісний людський розвиток для блага сучасних народів та прийдешніх поколінь. «Цей розвиток має орієтуватися на цінності любові в правді. Попри те необхідним є навернення в сучасній моделі глобального розвитку в напрямку більшого спільного осмислення відповідальності за створіння, що вимагають не тільки актуальні екологічні проблеми, але також ганебне явище голоду та убогості».

На завершення святіший отець закликав учасників саміту ООН до мужньої та конструктивної дискусії. Всі люди покликані до «відповідального управління створінням і використання ресурсів таким чином, щоб гідно жити міг кожен зокрема і все суспільство», а також розвивати союз між людиною та довкіллям, «який має бути відображенням творчої любові Бога».

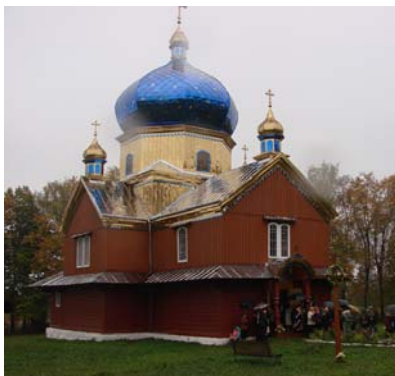
Новини Самбірсько-Дрогобицької Єпархії УГКЦ

Сокальсько-Жовківська єпархія відсвяткувала 20-літній ювілей виходу УГКЦ з підпілля

11 жовтня у м. Червонограді відбулись святкування 20-річчя виходу УГКЦ з підпілля на теренах Сокальсько-Жовківської єпархії. На запрошення правлячого архиєрея Сокальсько-Жовківської єпархії Михаїла (Колтуна) участь у святкуванні взяв Владика Ярослав (Приріз), єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької Єпархії.

Святкування розпочались 10 жовтня молитовною ходою вулицями Червонограда. Відтак музичні композиції виконав Духовий оркестр зі Львова. Ближче до півночі розпочались молитовні чужання. Наступного дня відбулось торжественне перенесення Крестинопільської чудотворної ікони з монастиря оо. василіян на Відпустову площу. Урочистості завершилися Архиєрейською Літургією.

У селі Унятичі Владика Юліан освятив храм після реставраційних робіт

11 жовтня владика Юліан (Вороновський), Єпископ Самбірсько-Дрогобицький, очолив Архиєрейську Літургію у с. Унятичі Дрогобицького району. Коли завершилися Літургія, єпископ відслужив чин малого водосвяття та освятив після оновлення храм Преображення Господнього.

У проповіді архиєрей, подаючи екзегезу недільного Євангелія, зазначив: "Відплинь на глибну та закинь сіті, - каже

Христос Петрові. Що це за глибина, на яку скеровує Христос? - Це глибина життя, де людині дарується прощення гріхів!" Після завершення Літургії Владика нагородив протоєрейським хрестом та набедренником настоятеля місцевого храму о. Мирослава Кізіму. Відтак о. Мирослав склав подяку усім жертводавцям, які пожертвами та власною працею допомагали в оновленні святині.

Два нові працівники Єпархіяльного суду склали присягу на Святому Євангелії

5 жовтня у каплиці, яка знаходиться в приміщенні Управління Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ в м. Трускавці, владика Юліан (Вороновський) відслужив молебень, на якому були присутні працівники єпархіяльного суду. Відтак єпископ привів до присяги на Святому Євангелії двох нових працівників суду: п. Романа Андрійовського, якого призначено захисником подружнього вузла, та п. Василя Демківа, який призначено нотарем. Звертаючись до новопризначених працівників суду, Владика Юліан закликав їх ревно виконувати покладені на них обов'язки та зберігати професійну таємницю. Після цього відбувся святковий обід, під час якого працівники трибуналу мали нагоду поспілкуватись з архиєреєм та обговорити плани на майбутнє.

Довідка

Роман АНДРІЙОВСЬКИЙ закінчив Дрогобицьку Семінарію у 2002 році. Протягом 2002-2004 рр. студент ліценціату з богослов'я у Папському Східному Інституті. Впродовж 2005-2008 рр. навчається на докторських студіях. У червні 2008 р. отримує ступінь доктора богослов'я. У 2009 р. отримує ступінь ліценціат з канонічного права у Папському Східному Інституті.

Василь ДЕМКІВ закінчив Дрогобицьку Семінарію у 2002 році. Протягом 2006-2009 рр. - студент ліценціату з канонічного права у Папському Східному Інституті. Після завершення студій отримав ступінь ліценціат з канонічного права.

В одному з найбільших храмів УГКЦ відслужено першу Святу Літургію

14 жовтня на празник Покрова Пресвятої Богородиці відбулось святкування 20-літнього ювілею виходу УГКЦ з підпілля у м. Самборі. З цієї нагоди було відслужено першу Святу Літургію у Соборі Покрова Пресвятої Богородиці, який на даний момент перебуває на завершальній стадії будівництва. Архиєрейську Літургію очолив владика Богдан (Дзюрах), Єпископ-помічник Київської архієпархії та Секретар Синоду Єпископів УГКЦ. Йому співслужили владика Юліан (Вороновський), правлячий архиєрей Самбірсько-Дрогобицької єпархії, та Ярослав (Приріз), єпископ-помічник. У Святій Літургії взяли участь понад 40 священників. Зокрема були присутні священики, які були безпосередніми учасниками подій двадцятирічної давності: єромонах Микола Куць (ЧНІ), митр. прот. Мирон Бендик, єромонах Петро Баран, єромонах Петро Мірчук, а також священики, які у той час навчалися у підпільній семінарії, що існувала у Самборі.

"Сьогодні у стінах цього величного храму, що є символом і свідком відродження нашої Церкви на рідних землях, ми дякуємо Богові за дар свободи для нашої Церкви, що її вона отримала 20 років назад," - з такими словами звернувся вірних владика Богдан. Архиєрей пригадав поіменно тих архиєреїв та священноєреїв, які було у витоків відродження УГКЦ на Самбірщині. "Сьогодні схилимо голову перед ними, тут присутніми як і перед сотнями і тисячами наших священників, ченців і черниць, боголюбивих мирян - чоловіків, жінок, молодих людей, а навіть дітей, які у важкі часи переслідувань не захиталися у вірі," - зазначив владика. Відтак архиєрей торкнувся сучасних проблем українського суспільства, яке у часи економічної кризи стоїть перед спокусою зневіри та знеохочення. "Святі і праведники не піддалися знеохоті, навіть тоді, коли все навколо по-людськи виглядало безнадійним. Ми не самі, бо з нами Бог, бо з нами наша Небесна Ненька, Пречиста Богородиця!"

Після завершення Літургії владика Ярослав склав подяку священникам, які розпочинали та продовжують будівництво Свято-Покровського Собору. Зокрема патріаршу грамоту вручено о. Миколаю Куць, за якого було розпочато будівництво. Патріаршу грамоту за вагомих вклад у духовне відродження УГКЦ отримав також о. Мирон Бендик, ректор Дрогобицької Семінарії. Відтак владика подякував прот. Володимиру Коркуні, котрий гідно продовжує працю попередників. Як зазначив згодом о. Володимир, до будівництва Свято-Покровського Собору долучилися тисячі жертводавців. На даний час у Соборі тривають внутрішні роботи. Загальна площа приміщення храму понад 3000 кв. м. Собор вважається одним з найбільших за площею серед храмів УГКЦ. Відтак відслужено панахиду за усіма тими, хто віддав своє життя за Христа та сприяв духовному відродженню УГКЦ. Святкування завершилися чином водосвяття та урочистим процесійним ходом.

Працівники Єпархіяльного суду

Арифметика проти Церкви

На прикладі власної родини я добре знаю, що священникам за радянської влади велося по-різному. Дуже по-різному. Якщо атеїстична пропаганда в деяких регіонах накульгувала на обидві ноги, то практика безпосереднього контролю за діяльністю священників давала набагато кращі результати. Будь-якої миті до кожного настоятеля храму міг явитися гебешний «куратор» і круто змінити його долю. Загребти на допит, сфабрикувати справу, позбавити парафії або й просто знищити. Ну, це в тому випадку, якщо з тим чи іншим священником не вдавалося «налагодити співпрацю».

Найпростіший метод, що дозволяв фактично кожного священника в одну мить перетворити на банального злочинця, забезпечувала звичайна фінансова перевірка. Безжална арифметична логіка була проста: якщо протягом року в церкві відбулася така-то кількість хрестин - значить, було продано відповідну кількість хрестиків. Аналогічні підрахунки поширювалися на вінчання й похорони. Той факт, що принаймні до вінчання та хрещення люди готуються заздалегідь, і далеко не завжди купують все необхідне в останній момент, уже в церкві, до уваги ніхто не брав. Звісно, «кураторська» арифметика легко доводила, що священник привласнив частину коштів.

Не знаю, чи хтось колись зможе поразити, скільки принципів панотців позбавили сану чи заборотили заграти за допомогою елементарних операцій додавання і множення. А втім, ці каральні операції проти окремих священників відбувалися без зайвого галасу. Навіть якимось дивно, чому тогочасна пропаганда не надавала таким сфабрикованим справам відповідного резонансу, обмежуючись натомість карикатурами на попів-п'яниць у журналі «Перець».

Ніколи не думав, що мені випадє нагода згадати родинні розповіді про цю антицерковну арифметику, ба навіть більше - стати свідком її застосування.

Звісно, змінилися й обставини, і мета. Теперішній «куратор» працює на телебаченні, у новинах, тож приходиться і до священників, і до мирян. Тож місія публіч-

ного розвінчування зажерливих, непорядних і корумпованих панотців за допомогою простих підрахунків, яку свого часу не виконала радянська система, сьогодні перетворилася на легку й доступну забавку. Чому в ефірі каналу «1+1» з'являється цикл антиклерикальних сюжетів під рубрикою «У Бога за пазухою» (в рамках ТСН), ще можна зрозуміти. Публіці завжди подобалися голі королі та осквернені святині. Суто європейська звичка вилити помії на вулицю просто з вікна нікуди не поділася, ніякі цивілізаційні винаходи не здатні замінити комфорт смороду, - тільки він і дозволяє багатьом із нас почуватися людьми; мовляв, хто має право дорікнути мені якимось свинством, якщо навіть нагорі твориться казна-що і повсякчас звідти чути повискування та підхокування.

Але одна справа, якщо новинарі згадують про церковне життя в Україні лише тоді, коли в Китайському урочищі починаються православні мордобойі, або ж коли п'яний дякон потрапляє в ДТП, й зовсім інша, коли для дискредитації церкви використовується неймовірна арифметика. Звісно, в людини, яка бодай двічі на рік переступає поріг храму, такі підрахунки можуть викликати лише подив. Але для створення атмосфери й загального враження годиться все, а цифри - передусім. І посипалося: вінчання - 600 гривень, хрещення - сто, пара свічок - п'ятдесят, ба навіть «*благословення на сплах фотокамер коштує приблизно чверть сотні*».

А щоб усе це не нагадувало спілкування зі стелею, ось вам і зйомки прихованою камерою, і зумисне підібрані невідрізані, непереконаливі коментарі очільників українських християнських конфесій. Додайте до цього ще низку «пізнавальних фактів» (собівартість звичайної свічки - 11 копійок, а пожертва на велике свято - 1500 гривень), і урочиста арифметична какофонія наближається до кульмінації - істинного триумфу антицерковної арифметики, за допомогою якої «куратори» чітко встановили, скільки пересічний громадянин витрачає на церкву протягом життя. Не буду вас мучити послідовністю операцій додавання і множення, просто відтворю

цю цифру: 33700 гривень! Бабло? Ще й яке! Я не полінувався, й за формулами працівників ТСН тут-таки спробував для себе з'ясувати, скільки «пересічний українець» витрачає протягом життя на алкоголь. Й одержав практичну таку ж суму. Ви уявіть тільки собі цього середнього українця, який бухає і молиться з однаковим ентузіазмом!

Мені б дуже хотілося, щоби така суто арифметична спроба поставити українське православ'я поруч із іншими фінансовими корпораціями, й отже шукати пояснення багатьох церковних проблем і конфліктів не в релігійній, і навіть не в політичній, а передусім у кримінальній площині, залишилися паскудним і недоречно розказаним анекдотом.

Адже тотальна втрата віри, яка визнає світгляд сьогодення українця, тільки на перший погляд не має нічого спільного з міжконфесійними війнами, відстороненістю Церкви від громадського життя, внаслідок чого словосполучення «моральний авторитет» в останню чергу асоціюється з людиною в ярі.

Стоїцизм невігласа, який так ефективно плекають у сучасному суспільстві що «політичні еліти», що ЗМІ, потребує надмірного споживання негативної інформації, що хоч якось стосується простору віри. Звинувачення у брехні й аморальності просто не були б ефективні, якби поруч існував бодай острівцем незрадливості та чистоти. Цим острівцем, безперечно, могла би бути Церква. І в такій ролі вона сьогодні не потрібна нікому: ані залученим до кругообігу взаємних звинувачень топ-політикам, ані суспільству, натренованому «проти всіх», хто лізе в душу з фальшивими обітницями.

«Дивіться,- твердять знавці додавання і віднімання, - вони ж нічим не відрізняються від усіх інших: теж не можуть поділити майно, так само ненавидять конкурентів і не здатні до порозуміння!». Для людей, давно збайдужілих до Церкви, це чудовий аргумент, щоб укріпитися у власній зневірі.

**Михайло Бриних для
«Телекритики»**

www.telekritika.ua/brynykh/2009-10-06/48366

Звернення

Блаженнішого Любомира, Верховного Архієпископа Києво-Галицького, до вірних УГКЦ та людей доброї волі з нагоди Всесвітнього дня хоспісної та паліативної допомоги

Дорогі у Христі!

10 жовтня весь світ відзначав День хоспісної та паліативної опіки. Бажаю і я звернути вашу ласкаву увагу на таку діяльність, бо йдеться про щось, можливо, для нас нове, але останніми десятиліттями поширене, - про допомогу людині, яка вмирає, гідно закінчити своє життя. Перехід від земного до загробного життя - це надзвичайно важлива мить для кожного з нас. У цей час, за давнім християнським звичаєм, ті, що живуть, супроводжують вмираючу людину своїми

молитвами, допомагаючи їй вистояти перед різними спокусами, з якими на неї нападає диявол. Разом з тим останнім часом звертають увагу також на те, щоб невиліковно хвора людина мала не тільки необхідні духовні засоби, а й все потрібне щодо тіла, чи то вдома, в колі родини, чи в шпиталях. Ми повинні пам'ятати, що цей час надзвичайно важливий і для тих, хто надає опіку, бо стає нагодою для глибоких роздумів.

Комісія Києво-Галицького Верховного Архієпископства у справах душпас-

тирства охорони здоров'я підготувала **Звернення про паліативну опіку**, яке пропонуємо вашій увазі. У ньому викладені основні думки, пов'язані із цим благородним служінням тим людям, які, як каже наша християнська традиція, народжуються до іншої форми життя. Це служіння є особливо важливим у наш час, коли ми повсюдно простежуємо легковажне ставлення до Божого дару життя.

Сердечно дякую всім, хто з глибоким розумінням гідності життя старається у цей важливий для людини час огорнути особливою турботою її душу і тіло.

Благословення Господнє на вас!

+ ЛЮБОМИР

**Дано у Києві, при соборі
Воскресіння Христового,
6 жовтня 2009 року Божого**

Що пишуть про себе «підгорецькі отці»?

митр. прот. Мирон Бендик

Цього року сповнюється п'ять літ діянь «підгорецьких отців» на теренах України. Найкраще характеризують їхню діяльність дві події – відлучення отців від Церкви 17.09.2008 року і створення ними «їхньої власної Церкви» 11.08.2009 року.

Відлучення отців відбулося на підставі рішення церковного суду про порушення отцями кан. 1459 § 1, який забороняє єпископські священня в обхід компетентної церковної влади.

Відлучені отці утворили нову Церкву під назвою УПГКЦ – Українська Правовірна Греко-Католицька Церква. Сама назва є спробою підлаштуватися під усім відомому УГКЦ. Щоправда, вживання назви «українська» перечить п. 10 «Артикулів Берестейської Унії» 1595 року, де сказано: «Достоїнства митрополита, єпископів та інших духовних санів нашого обряду щоб не давали людям іншої нації і релігії, крім руської і грецької». Три з чотирьох членів так званого «постійного синоду» – керівного органу – є неукраїнцями і народилися, виражаючись мовою Артикулів, у «римській релігії», а нині після відлучення взагалі не належать до жодної Церкви – ні Східної, ані Західної. Позаяк прагнення отців позиціонувати себе представниками ще підпільної правовірної греко-католицької традиції викликає багато непорозуміння у середовищі вірних УГКЦ, потрібно належно з'ясувати «підгорецький феномен». Це доречно зробити у п'яту річницю їхнього приїзду в Україну, а також для вшанування героїчної історії УГКЦ-страдниць, особливо в період 1946-89 років, історії, до якої отці не мають жодного відношення. З'ясуємо «підгорецький феномен» на підставі думок самих отців, висловлених на сторінках брошурок «Листи з УА». Ці брошурки без відома і згоди отримувачів отці розсилали «всім і вся», зокрема, священникам УГКЦ. Користуємося «люб'язністю» підгорецьких отців, аби зібрати разом їхній «дорожок» останніх років.

Отож, до групи «підгорецьких отців» належать оо. Догнал, Шпіржік, Обергаузер і Гітюк, за національністю два чехи, один словак і один українець, які прибули на українську землю 2004 року і поселилися спочатку в монастирі оо. Василіан, а потім у приватному помешканні в с. Підгірці Бродівського району Львівської області. Щоб краще зрозуміти особливості українського етапу життя і діяльності отців, необхідно згадати деякі події з їх минулого. Для цього використаємо фрагменти з «Доповідної у справі членів ліквідованої василіанської делегатури св. Прокопія в Чехії» о. Матея Гавриліва ЧСВВ від 22. 11. 2004 року.

1. Початки

Найавторитетнішим у групі є Антонін Догнал, 1946 р.н., громадянин Чехії, священник, висвячений у Римо-Католицькій Церкві, довголітній настоятель сільської парафії біля м. Оломоуц. На цій парафії отець служив до 1991 року. У той період о.

Антонін познайомився з харизматичним рухом «католицьких п'ятдесятників». Рух харизматиків у Католицькій Церкві почався під впливом нових акцентів в еклезиології II Ватиканського Собору, зроблених на невидимо-харизматичній структурі Церкви. Історичними попередниками цього руху були протестантські п'ятдесятники. Католицькі харизматики прагнули подолати надмірну схоластичність Римо-Католицької Церкви і для цього акцентували на відновленні живого «відчуття» Святого Духа. Рух католицьких харизматиків мав потужного покровителя в особі бельгійського кардинала Суененса – одного з видатних отців II Ватиканського Собору. Захопившись харизматичним рухом, о. Догнал пережив, за його власними словами, «нове відкриття» на Святого Духа, «нове зречення, яке пов'язане з покиненням гріха». Відтак отець став практикувати харизматичну молитву в молитовних групах. Там він пройшов своєрідні ступені харизматичної ініціації, здобуваючи дари пророцтва, мовлення мовами і розпізнавання духів. Серед учасників харизматичних зібрань були брати Шпіржіки, один з яких, Ріхард, 1968 р.н., нині належить до підгорецької групи. Вони бачили в о. Догналі харизматичного пророка.

З часом о. Догнал змінив своє ставлення до реформ II Ватиканського Собору. Приводом для переорієнтації Собору стало введення в семінаріїх і університетах новітніх методів викладання (так званої ІКТ – історично-критичної теології), поширення позитивного ставлення до нехристиянських релігій і спроб зближення між ними і християнством. Врешті-решт, сам належачи до післясоборного харизматичного руху, о. Догнал позиціонував себе «консервативним» католиком. Імовірно, що ситуація післясоборних експериментів у Римо-Католицькій Церкві підштовхнула римо-католика Антоніна Догнала до стабільніших Церков християнського Сходу. Про те, чим приваблював до себе о. Догнала Схід, можна довідатися з його книжки під назвою «Епіклеза. Святий Дух у візантійській традиції». Отцю імponує харизматичність прикликання Святого Духа (епіклеза) під час освячення літургійних дарів. Схід також вабив постатями «духоносних» (харизматичних) старців, вихідців із монашества. Таке монашество стало ідеалом. Заради наближення до цього ідеалу о. Догнал разом із декількома однодумцями зголошується до новіціату Словацької греко-католицької провінції ЧСВВ.

Під час новіціату в польському Венгожеві настоятелі зауважують, що харизматична духовність оо. Догнала, братів Шпіржіків та інших розходиться з василіанською духовністю, а отці своїм окремим практикам надають перевагу над спільним монашим правилом. Виникла спокуса відчуження від церковної і монашої спільноти, так сформульована Г. Мюленом –

одним з лідерів харизматиків Німеччини: «Якщо хтось відвідує молитовні зустрічі, але не приймає активної участі в житті своєї парафії, то він не служить оновленню Церкви і намарно прийняв благодать... Те саме відноситься і до монаших спільнот: «відчужена» молитовна спільнота може заважати спільному життю. Коли група відчужується і її члени рідко чи нерегулярно беруть участь у спільних молитвах, тоді не оновлюється монастир, а виникає «новий монастир» у монастирі. Це може призвести до конфлікту з монашим правилом або до внутрішнього відокремлення. Адже початки кожного монашого чину пов'язані з харизматичним досвідом – забути про це було б прямим гріхом проти Святого Духа»¹. На жаль, так сталося у Венгожеві, і тому 1997 року всіх новиків словацької провінції ЧСВВ відокремлюють і відсилають до Дрієнова у Словаччині, а 1998 року взагалі припиняють існування харизматичної спільноти в ЧСВВ («догналівців», як їх назвали).

Поруч із намаганням провести «реформу» ЧСВВ на підставі власного розуміння, «догналівці» з 1999 року намагаються зреформувати ГКЦ в Чехословаччині, очолюючи її: так, о. Догнала висувують кандидатом на єпископа-помічника Пряшівського (Словаччина), а одного зі Шпіржіків – на майбутнього екзарха Празького. У Чехії, до якої згодом передводять «догналівців», до їх групи приєднуються Роберт Обергаузер (1969 р.н.) і Маркіян Гітюк (1970 р.н.), вперше збираються разом майбутні «підгорецькі отці».

2003 року вибухнув гучний скандал, коли «догналівці» не допустили до єпископської хіротонії в Празькій катедрі нового греко-католицького екзарха Л. Гучка. Догналівців виганяють із Чехії. А вже 2004 року четвірка отців поселяється у стінах Підгорецького василіанського монастиря. На порозі «українського етапу» діяльності харизматична група «догналівців» уже мала відпрацьовану програму діяльності: залучати мирян у харизматичну обнову шляхом реколекцій (див. «сім тижнів» методики для аніматорів харизматичного руху), в такому ж дусі зреформувати ЧСВВ, повернути до «реформи» жіночі монастирі, а відтак і Греко-Католицьку Церкву через входження до її єпископату.

2. Праця в Україні

Багатолітня участь у харизматичному русі привела отців до твердого переконання, що «без Святого Духа немає християнства, без Святого Духа немає Церкви»². Харизматично-покаянну молитву отці практикували декілька разів на день – о 09.00; 12.00; 15.00 і «святу годину» з 20.00 до 21.00³. Отці набули певності, що вони вже охрещені Святим Духом, прийняли Христа у свої серця і мають виконати особливу апостольську і пророчу місію. Під час студій у різних закладах Церкви вони дійшли висновку, що в Церкві

(Продовження на стор. 6)

Що пишуть про себе «підгорецькі отці»? митр.прот. Мирон Бендик

(Продовження. Поч. на стор. 5)

віє інший Дух. «Духовно розсудивши», за словами апостола Павла «духовна людина судить усе, але її ніхто не судить» (I Кор. 2,15), отці назвали ознаки «іншого Духа» - це дух світу, ІКТ, релігійного синкретизму, зокрема в рухах Нью Ейдж і масонському русі. Детально кожну ознаку отці описали в книжці «Чотири слова з України». За думкою отців, однією з причин внесення «іншого духа» в Церкву став II Ватиканський Собор, «у документах якого немає життя»⁴. «Відкрившись духу ІКТ і пошани до чужих релігій, Церква виганяє Святого Духа»⁵. Внаслідок цього Церква паралізується, а її структури очолюють люди з «іншим духом». Тому «духи, які тримають єпископські конференції (і Синод УГКЦ) в пасивності чи хворобливій активності, але уникають правдивого покаяння і духовного пробудження, мусять бути вигнані»⁶, після чого, за логікою отців, повернеться в Церкву Святий Дух.

Отці складають наступний план покаяння і духовного пробудження Церкви, що його, за їх задумом, 01.01.08 року мав проголосити папа Венедикт XVI: на першому етапі (2008-13 років) єпископи і священники практикували б «епітимію» і не служили б Божественних Літургій, на другому етапі (2015-20 роки) епітимія полягала б у стоянні перед храмами і залишенні храму посеред Літургії⁷. Отці переконані, що їх веде Святий Дух і що незгідні з ними протистоять Святому Духові і руйнують Церкву зсередини, є зрадниками Христа. Коли 2006 року Провід ЧСВВ відмовляє їм у створенні окремого монастиря і в очоленні процесу богословської формації в Брюховицькій семінарії ЧСВВ, спалахує конфлікт⁸. Отці звинувачують Провід ЧСВВ і окремих ватиканських достойників на чолі з Держсекретарем А. Содано у «вбивстві всього живого і Божого в Церкві»⁹.

Подібні дії «духа антихриста» отці зауважують і в УГКЦ, до проводу якої, за оцінкою отців, вороги Церкви підступно провели блаженнішого Любомира¹⁰, котрий під «сповідною чисткою обряду» робить «схизматичні заяви... про об'єднання з православними»¹¹. Тут уже виразно отці називають єднання Церков схизмою: «Просимо заборонити називати вірних у Літургії «православними» (т.т. схизматиками)»¹². Отці закликають блаженнішого

«добровільно зректися свого уряду для добра Церкви і свого спасіння»¹³. В цьому ж році отці пишуть до папи донос: «В нашій УГКЦ віє дивний дух смерті і спротиву до Риму», проявлений в об'єднанні з православними «в єдиному Київському патріархаті». Це «візія нового Риму, але без Петра»¹⁴. Прагнучи реанімувати дискусію навколо слова «православний», отці написали «Петицію ідентичності і правдивості святішому Отцю», в якій вставляють фрази про те, що блаженніший «здійснює політику Московського патріархату... розчинити УГКЦ в Московський Православній Церкві», а тому папа має на місці блаженнішого вибрати «особу, яка має правдивий і моральний авторитет»¹⁵, а декількома роками пізніше вони запропонують когось із них очолити УГКЦ¹⁶. Звинувачуючи блаженнішого, отці послаються на ... «східну традицію, в якій монахи мають повинність совісті напаминати помилки єпископа»¹⁷, хоча справжня причина була в тому, що блаженніший 06.08.04 звернувся до державних органів із проханням «не впускати в Україну всіх членів чеської делегатури (23 особи)»¹⁸ і депортувати з України підгорецьких отців. «Чеська делегатура» - це та спільнота «догналівців», яку саме 2004 року видалили з Чехії.

Позаяк обнова у Святому Дусі має охопити кожного християнина для протистояння духові світу, отці починають поширювати харизматичну обнову через реколекції, як у Підгірцях, так і на різних парафіях, а також у монастирях. Одним із плодів їхніх реколекцій стало рішення сестер монастиря святого Іллі в Брюховичах відокремитися від ЧСВВ, бо сестри мають «іншу харизму»¹⁹, і оформитися в контемплятивний монастир папського права. Не чекаючи на рішення Римської Конгрегації, сестри на початку 2008 року запросили на візитацію підгорецьких отців, а римського візитатора о. Г. Марані 05.02.08, попри декларацію свого «папського права», до монастиря не впустили. Відокремлення василянок повторює технологію відокремлення підгорецьких отців від ЧСВВ у «монастир свого права».

Крім «харизматичної обнови» мирянства і монашества УГКЦ, отці взяли за «обнову» єпископату. Використовуючи як привід підбір нових кандидатів на єпископство, отці пропонують обнову самої

процедури підбору через «прилюдний спосіб вибору кандидатів»²⁰. Називаючи декілька кандидатур у листі до нунція, отці вправно вставляють до тексту і таке: «Ми відкрито пропонуємо... одного з нас, з підгорецької спільноти ЧСВВ (на той час оо. Гітук, М. Шпіржік, К. Шпіржік, І. Догнал)»²¹. Прагнення до єпископства, народжене в Чехії, живе і в Україні. Єрархію необхідно оновити, бо «кардинал Гузар і створена ним єрархія є найбільшими неприємностями... українського народу»²², а також тому, що «загальна думка віруючих і невіруючих на Україні є така, що кардинал Гузар – масон»²³, а також тому, що «у кожному народі, крім існуючої єпископської конференції, (треба) дати місце для паралельної структури єпископів»²⁴. На відміну від єпархіальних єпископів, «апостольський і пророчий уряд» паралельної структури полягав би у проведенні реформи Церкви через вигнання з неї «духа антихриста». Стан Церкви такий, що «виникає питання, чи Католицька Церква ще є католицька (і взагалі християнська?)»²⁵. «Апостольські і пророчі єпископи» підлягали б безпосередньо папі і карали б єпископів за порушення у справах віри і моралі: «Покарання єпископів і кардиналів, які таким чином провиняться, є добром для Церкви і для них самих»²⁶. Пізніше це прагнення вилилось у зливу відлучень від Церкви, ініційованих отцями.

Ці міркування та, очевидно, багато інших спричинили пошук підгорецькими отцями єпископської хіротонії. Її вони шукали й раніше, проте безуспішно. Тепер, увійшовши до УГКЦ і розпаливши конфлікт із її Главою, отці усвідомлюють нереальність канонічного шляху до хіротонії: «Коли б нас і подібних нам мав вибирати кардинал Гузар, то він радше вибрав би козла з рогами, ніж правдивого священника чи єпископа»²⁷. В такому ж дусі братолобія висловлюються отці про єрархію УГКЦ: «Ми мусили обійти зрадницьку і незаконно просунену єрархію, яка сама напхалася, а Святішому Отцю в такій системі не залишалось нічого іншого, як тільки цих прихованих зрадників визнати»²⁸. Папа в цьому змалюванні постає як маріонетка «системи», зрадницької і незаконної зверху донизу.

(Продовження у наступному номері)

Розклад занять у Недільній школі:

Субота

Години навчання	Кабінет №5	Кабінет № 7
10.00	6 клас	5 клас
11.00	7 клас	4 клас
12.00	8 клас	3 клас
13.00	9 клас	2 клас
14.00	10 клас	
15.00	11 клас	

Субота

11.00 – вівтарна дружина (трапезна)

Неділя

10.30 – дошкільна група (кабінет № 6)

11.30 – 1 клас (кабінет № 6)

Катехит Олійник Ірина Романівна – 6, 7, 8, 9, 10, 11 класи

Катехит Кулиняк Наталія – дошкільна група, 1, 2,3, 4, 5 класи

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 24 жовтня 2009 р.				
Андрій Бокало	18.01.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Холмська, 2, кв. 36
Ольга Періг	17.02.1989 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Трускавецька, 54, кв. 1
Олег Кручай	24.08.1981 м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Анна Мелько	30.11.1985 м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Станіславська, 5
Роман Федів	29.01.1983 р. м. Стебник	греко-католицьке	вільний	м. Стебник
Надія Кушнір	30.09.1991 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Бурка, 4, кв. 8
Ростислав Герій	10.09.1980 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 2, кв. 105
Уляна Роскіл	30.08.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	пров. Задвірний, 3
Вінчання – 7 листопада 2009 р.				
Василь Дуб	27.03.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Завіжна, 34
Тетяна Хакало	03.11.1983 р. м. Лубни	православне	вільний	м. Лубни Полтавської області
Сергій Головко	14.07.1985 р. с. Тоцьке-2	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 105, кв. 20
Олена Андрушакевич	11.07.1989 р. с. Лосинець	греко-католицьке	вільний	вул. Кн. Ольги, 6, кв. 51
Вінчання – 8 листопада 2009 р.				
Іван Славко	25.02.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Підкови, 13
Марія Бурковська	25.08.1983 р. с. Гординя	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 42/1, кв. 5
Вінчання – лютий 2010 р.				
Карло-Емануеле Галатіото	12.02.1984 р. м. Рим	римо-католицьке	вільний	м. Рим, Італія
Наталія Кашуба (Волошак)	11.01.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	цив. розл.	вул. Коновальця, 15, кв. 45

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подруж, просимо повідомити парафіяльний уряд.

У Коломийсько-Чернівецькій єпархії УГКЦ прокоментували благословення ікони, присвяченої Євро-2012

Єпископ Коломийсько-Чернівецький УГКЦ Миколай (Сімкайло) та священник УПЦ (КП) 8 жовтня освятили ікону, присвячену футбольному чемпіонату Євро-2012, на якій зображені Богородиця та Дитятко Ісус над футбольним полем з національними символами країн-господарів заходу. Освячення такої ікони викликало багато негативних коментарів як представників різних Церков, так і громадськості. У зв'язку з цим у Коломийсько-Чернівецькій єпархії УГКЦ прокоментували благословення резонансної ікони.

«Добрий християнин посвячує свій дім, авто, поле, засоби виробництва і т.д. Це не є «фінансовою підтримкою» церкви, але запрошенням Бога через молитву священника і особисту у своє життя та діяльність... Футбольний чемпіонат, який, маємо надію, відбудеться в Україні та Польщі 2012 року, є, безперечно, доброю подією не тільки для футбольних уболівальників, але і для всього державного, економічного та культурного розвитку наших двох країн-сусідів. Саме тому молитва за початок доброї справи «Євро 2012», є надзвичайно необхідною і корисною», — йдеться у коментарі.

Щодо самої ікони, то, як сказано у повідомленні прес-служби Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, «це радше символічна картина Божого благословення на успішне і добре проведення загальноєвропейського спортивного свята».

«Маємо зазначити, — читаємо у коментарі, — що Боже Дитятко Ісус не тримає футбольного м'яча в руках, а благословляє. Футбольне поле ж з державними символами України та Польщі по боках символізує наше спільне прагнення і спільні зусилля українського та польського християнських народів до успішного проведення «Євро 2012»».

Як попередньо було повідомлено, під час посвячення ікони 8 жовтня відбулося також і символічне зав'язування вузлів, які мають об'єднати міста всієї України та відтворити символічний футбольний стадіон. Натхненниками і безпосередніми реалізаторами проекту стали режисер Рагулі Васідзе та художник Василь Стефурак, автор ікони.

Наші парафіяни:

Андрій Мартинів, 1987 р.н. – Наталія Гарбовська, 1989 р.н.;
Святослав Фаріон, 1975 р.н. – Любов Куца, 1985 р.н.;
Юрій Лех, 1984 р.н. – Оксана Яблінська, 1987 р.н.;
Павло Чернюк, 1988 р.н. – Леся Бейба, 1986 р.н.;
Василь Босак, 1987 р.н. – Ольга Копча, 1985 р.н.;
Іван Ляхів, 1982 р.н. – Галина Сипко, 1989 р.н.;
Андрій Захарія, 1983 р.н. – Наталія Крупчак, 1985 р.н.;
Микола Прокидянич, 1985 р.н. – Наталія Журба, 1988 р.н.;
Роман Ковальчин, 1989 р.н. – Світлана Антоник, 1990 р.н.
отримали Святу Тайну Подружжя.
Вітаємо Вас, дорогі у Христі,
із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди,
миру, здоров'я, вірності та багато діточок!

Слухайте релігійну радіопередачу

“Християнська хвиля”

на дрогобицькому радіо
“Франкова земля”
щосуботи, о 16.00 год.

“Християнська хвиля” — це проект
парафії Пресвятої Трійці УГКЦ
м. Дрогобича.

Отримали Святі Тайни

Хрещення та Миропомазання:

Іван Коцюба, Святослав Перчак, Остап Босий,
Олег Селезньов, Максим Мартушкевич, Софія Колінко,
Олена Переверзева, Євгенія Оленіна.
Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші жертводавці:

10 грн. - П. Олекса, п. Кушнір, п. Павліна.
20 грн. - п. Надія, п. Надія, п. Леся.
30 грн. - п. Ключак, п. Тетяна з родиною.
50 грн. - п. Світлана, п. Ярема, п. Ольга,
п. Володимир, п. Галина, безім., п. Оксана.
100 грн. - п. Галина, п. Марта, п. Ігор, п. Яворський,
родина Баль, п. Модрицька, родина Грицай, п. Ігор.
На сиротинець: 20 грн. - п. Анна, п. Василь,
50 грн. - п. Ярема. 200 грн. - пп. Ігор та Олена.
1000 грн. - п. Степан.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*

Відійшли у вічність:

Валентина Дмитрієва, 92 р.;
Ростислав Пилипюк, 77 р.; Ігор Чаповський, 46 р.;
Валерія П'ясецька, 1 р.; Ірина Бичко, 91 р.
Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо
співчуття рідним та близьким покійних.

Розклад Богослужінь з 19.10 по 1.11.09 р.Б.

Кожної неділі:

6:00 – Утреня.
7:00, 8:30, 10:30, 12:00, 17:00 – Божественна Літургія.
18:00 – Вечірня.

Будні дні:

7:00 – Утреня.
7:30 – Божественна Літургія за упокій.
18:00 – Божественна Літургія за здоров'я.
19:00 – Вечірня.

Субота:

7:00 – Утреня.
7:30 – Божественна Літургія за упокій.
9:00 – Божественна Літургія за здоров'я.
18:00 – Велика Вечірня.
18:00 – Науки для хресних батьків.

СВЯЩЕНСТВО В ЖИТТІ СВ. ІОАНА ЗОЛОТОУСТОГО ДО 1600-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ СМЕРТИ

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

наклепи і все подібне — тінь, дим, павутина або що-небудь ще
більш малозначиме».

Згідно вченню св. Іоана Золотоустого, людина, що чинить
зло, шкодить самій собі, а та, що терпить образи і скорботу,
отримує благо. Страждання дочасного життя можна зрозуміти
лише в світлі реальності вічного буття людини, бо ці страждання
скороминущі.

В світлі віри в Божественне Провидіння по-новому відкрива-
ється сенс страждань, бо ця віра полягає в тому, що у всіх жит-
тєвих обставинах, включаючи і страждання, Провидіння має за
мету людське благо, провадячи до. Згідно св. Іоану Золотоустому
усвідомити сенс людських страждань неможливо без співвід-
ношення їх із стражданнями Боголюдини – Христа.

Страждання Христа і Його Воскресіння пов'язані між собою.
Без страждання не було б і Воскресіння, не відбулося б спасіння
світу. Тому Хрест і страждання Христові є одночасно і Його
славою. Уподібнюючись в стражданнях Христові, людина
уподібнюється Йому і в славі.

«Хай пом'яне Господь, — пише Паладій, — всі жертви Іоана,
бо він аж до смерті не зрадив своєї проповіді». Жертва св. Іоана
Золотоустого – це все його життя, сенсом якого було служіння
Христові і Його Церкві. «Повіддавайте ваші тіла на жертву живу,
святу, благоуханну Богові, для розумного служіння вашого і не
уподібнюйтеся світові цьому, а змініюйтесь оновленням вашого
розуму, щоб ви пізнали, що є воля Бога, блага, угодна і
довершена» (Рим. 12:1-2).

Андрій ЦИБЕНКО,
студ. Богослов. Акад., Львів